

POSTANOWIENIE

13 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 13 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w B.
przeciwko W. K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej W. K.
od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z 25 stycznia 2021 r., VIII Ga 162/20,

I odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II przyznaje adwokatowi M. S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotę 1800,00 (tysiąc osiemset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu w postępowaniu kasacyjnym;

III zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700,00 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Zdaniem skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 513 § 2 k.c.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Ubocznie należy wskazać, że art. 513 § 1 k.p.c. pozwala dłużnikowi na dokonanie potrącenia z cedowaną wierzytelnością wszystkich tych wierzytelności, które powstały na jego rzecz w stosunku do faktoranta (cedenta) do chwili

uzyskania wiadomości o cesji i które do tego momentu stały się potrącalne i wymagalne. Wprowadzony w interesie dłużnika przepis art. 513 § 2 k.c. rozszerzył możliwość potrącenia z cedowaną wierzytelnością również tych wierzytelności, które stają się wymagalne nawet po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie, ale nie później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu. Wykładnia systemowa i logiczna art. 513 k.c. prowadzi do wniosku, że paragraf drugi jest przepisem wyjątkowym w odniesieniu do zasady wyrażonej w paragrafie pierwszym, dlatego należy podzielić wyrażony w literaturze pogląd, iż dłużnik nie może potrącić wierzytelności, która mu przysługuje względem zbywcy (faktora, cedenta), jeżeli powstała ona po otrzymaniu zawiadomienia o przelewie. Dłużnik nie ma wprawdzie wpływu na sam przelew wierzytelności, ale niewątpliwie od niego zależy, czy nawiązać nowy stosunek prawny z faktorem po otrzymaniu zawiadomienia o przelewie. Odmienna wykładnia rozszerzałaby nadmiernie uprzywilejowanie dłużnika cedowanej wierzytelności kosztem bezpieczeństwa obrotu, tj. naruszałaby usprawiedliwiony interes potencjalnych nabywców wierzytelności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 maja 2003 r., V CKN 218/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 118).

Z ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie wynika, że nie tylko brak jest dowodu na złożenie pozwanemu Z. J. oświadczenia o potrąceniu wzajemnych wierzytelności, ale i skarżący nie wykazał, aby roszczenie z tytułu szkody przedstawione do potrącenia istniało w chwili uzyskania przez pozwanego informacji o przelewie wierzytelności.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

[ms]

